

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MARY KUBICA

The background of the cover features a dark, stylized illustration of a house with a prominent gable roof. A window in the center of the house is illuminated from within, casting a warm orange and red glow. The overall color palette transitions from a dark teal at the bottom to a bright orange at the top, suggesting a sunset or sunrise. The author's name 'MARY KUBICA' is printed in large, white, bold, sans-serif capital letters across the upper half of the image.

SEE KÕIGE KENAM PAAR

Nad tundusid nii toredad.
Aga te ei oskaks iial ette kujutada, mis toimub
suletud uste taga...

Originaali tiitel:
Mary Kubica
Just the Nicest Couple
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate võis surnud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2023 by Mary Kyrychenko
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05424923
ISBN 978-9949-87-077-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Rachaelile

EELLUGU

Ahmin õhku ja taganen taarudes. Käsi liigub suu ette ning surub täie jõuga.

Aju kisendab mulle: jookse. *Jookse.*

Algul ma ei saa. Šokk ja hirm hoiavad mind paigal. Need takistavad mul liikumast nagu laeva, mis on ankrude vette lasknud. Olen kohale naelutatud, silmad uskmatusesest pärani. Hingamine kiireneb ning tunnen südamelöökide pekslemist kaelas, kurgus ja kõrvus.

Jookse, kisendab aju mulle. Mine. Kurat, jookse.

Minu ees maapinnal on liikumist. Hääl, mis sellega kaasneb, on midagi paganlikku ja raevutsevat ning mingi osa minust teab, et kui ma praegu ei lähe, siis ei pruugi ma iial siit elusana lahkuda.

Pöördun. See toimub silmapilkselt. Ühel hetkel ma ei liigu ning järgmisel liigun sellise kiirusega, et maailm tuleb vastu ähmaste kujude ja värvidena, pruunide, siniste ning roheliste triipudena. Tunnen joostes vaevu oma jalgade liikumist. Ma ei tunne, kuidas kingad maad puudutavad, kui sellest kiiresti üle liiguvad. Ma ei vaata tagasi, kuigi rohkem kui midagi muud tahan vargsi ühe pilgu heita, teadmaks, et olen üksi. Et keegi mulle ei järgne. Kuid ma ei vaata. See on liiga riskantne. Tagasi vaatamisele kuluks hinnalisi

sekundeid, mida ma ei tea, kas jagub. Kui vaatan, võivad need sekundid mu viimased olla.

Hääled kostavad, aga olen nii suures segaduses, et ei saa aru, kust need tulevad. Kas see on ainult mu pulss, veretulv kõrvus?

Või on seal keegi?

Tunnen midagi vastu juukseid ja seejärel vastu selga puutuvat. Mu selg kumerdub. Jõnksatan kõrvale, viskudes ettepoole ning maandun valusasti käpuli.

Maailm peatub.

Hetkel on mul vaid kaks mõtet: ellu jääda ja et see ei ole nii, nagu see oleks pidanud minema.

CHRISTIAN

Lily istub elutoas nahktoolis, kui tuppa sisenen. Ta on seljaga minu poole. Näen selja tagant ainult tema pikki pruune juukseid, mis langevad seljatoele. Ta vaatab ainiti vastasseinal asuva teleri poole, kuid teler ei mängi. See on vaid must kast ning ma näen ekraanil Lily tumedat peegeldust, kuigi ei saa aru, kas ta silmad on lahti või kinni.

„Tere,“ ütlen, kui läbi garaažiukse sisse astun, selle vaikselt sulen ja kingad jalast lükkan. Panen telefoni ning võtmed lauale ja küsin: „Kuidas su päev läks?“

Majas hämardub. Akna taga hakkab päike loojuma. Lily pole vaevunud tulesid põlema panema, mistõttu on maja sisemus värvitu ja hall. Aknad on ida poole. Kaunis päikeseloojang jääb teise külge. Siit seda ei näe, isegi kui seda oleks.

Lily ei vasta. Ta on kindlasti magama jäänud, ise sirgelt toolil istudes. See poleks esimene kord. Ta on viimasel ajal äärmiselt väsinud olnud. Rasedus võtab võimust, rääkimata sellest, et ta on kogu päeva õpetades jalul. Need kaks asja koos kurnavad teda. Tavaliselt oli Lily kõõgis õhtusööki valmistamas, kui koju jõudsin, kuid viimastel nädalatel on ta töölt koju jõudes kokku kukkumas. Ma ei tee numbrit, et ta süüa ei valmista. Ma pole seda tüüpi, kes vajaks

pärast tööd kodutehtud einet, Lily on aga just nõnda kasvatatud. Tema ema valmistas isale süüa, seetõttu arvab ta, et tal tuleb mulle samuti seda teha. Ta on vabandanud, et ta pole seda teinud, kuid teda vaevab sageli iiveldus ning õhtusöök mulle on viimane asi, mida ta peaks tegema. Helistasin juba autost ja tellisin valmistoidu, see jõuab iga hetk kohale.

Astun vaikselt elutuppa. Teen kaare ümber Lily, et talle otsa vaadata. Lily ei maga, nagu arvasin. Silmad on avatud, kuid tema ilme on tühi. Tema nahk näib hall, kahvatu nagu tubagi ning süüdistan selles vähest valgust.

Lily pea pöördub. Ta vaatab üles minu poole justkui aegluubis.

„Tere,“ ütlen jälle õrnalt naeratades. „Kas kõik on hästi? Äratasin su üles?“

Panen diivanilaua lambi põlema ja ta kissitab selle eredusest silmi, kuna need vajavad kohanemiseks aega. Vabandan selle pärast, taibates, et tema nägu ei paistnud kahvatu vähese valguse tõttu.

Lambi soojas kumas näen, et Lily juuksed on märjad. Ta kannab kastanivärvi dressipükse ja dressipluusi. Ta on pärast kojujõudmist käinud duši all ja riided vahetanud, mida ta tavaliselt ei tee. Tavaliselt vajub ta otse diivanile ega lahku sealt enne magamaminekut.

Laskun tema ette põlvili. Sirutan käe ning libistan selle üle tema juuste. „Sa paistad kurnatuna, kallis. Kas tahad magama minna? Aitan sind üles. Sööb peaks peagi kohale jõudma. Toon selle sulle tupp, kui see siia jõuab.“

Lily pilgutab kolm korda silmi, justkui udu ära ajades. Ta leiab oma hääle. See on algul kare, kuiv, nagu järgmisel päeval pärast jalgpallimängule karjudes kaasaalamist, mis polegi eriti teistsugune lärmakatele keskkooliõpilastele matemaatika õpetamisest. „Ei,“ ütleb ta pead raputades, „kõik on korras. Olen lihtsalt väsinud. Oli pikk päev.“

„Oled kindel? Mulle meeldiks ka õhtusöök voodis.“ Mul oli samuti pikk päev, aga see võrdlus ei tundu kohane, kui ainult ühel meist on teine inimene sees kasvamas.

„Kõlab segadust tekitavalt,“ lausub ta.

„Luban puhtust pidada.“

Lily naeratab ja mu süda sulab. Mulle meeldib väga, kui ta mulle naeratab. „Millal sa oled puhtust pidanud?“

„Mitte kunagi,“ vastan, tundes end paremini, kuna ta suudab mind veel nõökida. Olen uurinud raseduse ja sünnitamise kohta. Olen lugenud, et väsimus, mida naised esimese kolme kuu jooksul tunnevad, võib olla nende elu kõige suurem väsimus. Inimese kasvatamine on kurnav. Tema eest hoolitsemine samuti, kuid me pole veel nii kaugel.

„Kas sa vajad midagi?“ küsin ja ta raputab pead.

Söök saabub. Veenan Lilyt, et ta tuleks koos minuga istuma diivanile, kuhu mahume mõlemad. Vaatame seal istudes telerit ning küsin tema päeva kohta ja ta küsib minu oma kohta. Ta on täna vaiksem kui tavaliselt. Põhiliselt räägin mina. Olen turu-uuringute analüütik, Lily aga õpetab keskkoolis algebrat. Tutvusime kolledžis seoses sellega, et armastame mõlemad matemaatikat. Kui sellest kellelegi räägime, ajab see neid naerma. Oleme matafriigid.

Kui on aeg magama minna, läheb Lily enne mind üles tuppa. Kuulen all kraanivee voolamist, kui ta peseb. Koristan õhtusööginõud. Viskan toidukarbid prügikasti. Eesverandal ootab pakk. Astun välja, et see ära tuua, õues on pime, kuigi taevas on selge. Peaks olema Kuu loomine.

Lily seisab trepimademel, kui sisse tagasi lähen. Ta on ülemise korruse koridoris, pimedas, magamistoa tuli heidab tema selja tagant valgust. Dressid, mida ta enne kandis, on kadunud. Tal on seljas minu flanellsärk. Ta on paljajalu, üks jalalaba teise peal. Tema juuksed on taha lükatud, nägu on ikka veel pesemisest märg.

„Ära unusta ust lukustada,“ ütleb ta üle piirde ise rätikuga nägu tupsutades.

Ma poleks unustanud ust lukustada. Ma ei unusta kunagi. Meeldetuletamine pole Lily moodi. Pööran ümber, veendudes, et välisuks on suletud, ning keeran ka snepperluku kinni.

Meie maja asub suurel krundil. See on väljast vana, kuid seest täielikult uuendatud, moodsa interjööriaga. See uhkeldab selliste

asjadega nagu ümberringi ulatuv veranda, palktaladega laed, telliskivikamin – millesse Lily armus juba siis, kui maja esimest korda nägi, seega mõistsin, et ma ei või ei öelda, hoolimata hinnast – ning ka moodsate mugavustega, nagu sügavkülmik, roostevabast terasest seadmed, põrandaküte ja suur vann, millest mina olin suuremas vaimustuses. Maja on oma tohutus tagasihoidlikus veetluses vähemalt esteetilises mõttes meeldiv. See ost tegi panga sõna otsees mõttes tühjaks, aga tol ajal tundus, et ost on seda väärt, isegi kui see tähendab mõnda aega vaeselt elamist.

Piki kinnistu tagumist serva jookseb jõgi, millega piirnevad avalik matkarada ning jalgrattatee. Kui sisse kolisime, muretsesime selle raja tõttu privaatsuse pärast. Matkarada tõi meile jalakäijaid. Võõraid. Inimesi, kes lihtsalt möödusid. Enamiku aastast ei ole see probleem. Lehed puudel pakuvad piisavalt privaatsust. Alles siis, kui need langevad, oleme rohkem nähtaval, kuid vaated jõeale väärivad seda väikest ohvrit.

„Tehtud,“ ütlen talle lukkude kohta ja ta küsib, kas lülitan alarmi sisse. Oleme siin aastaid elanud ja pole peaaegu kunagi alarmi tööle pannud. Olen rabatud, et ta seda palub.

„Kas sinuga on kõik korras?“ küsin.

Lily vastab: „Jah, on küll.“ Ta ütleb, et meil on alarm olemas. Me maksame selle eest. Võiksime seda siis ju kasutada. Ta ei eksi – lihtsalt varem ei ole ta seda kunagi tahtnud.

Lülitan alarmi sisse. Käin esimese korruse läbi ning lülitan valguse välja. Selleks kulub minut. Kui see on tehtud, ronin treppi mööda magamistoa poole. Lily on nüüd magamistoa tuled kustutanud. Ta seisab pimedas akna juures, selg ukse poole. Ta lükkab sõrmedega rulood avali ja vaatab välja pimedasse öösse.

Astun vaikselt tuppa. Liigun tasapisi Lily selja taha, panen käe tema alaseljale ning küsin: „Mida sa vaatad?“ Kummardun samas ettepoole ja asetan lõua tema õlale, et näha, mida ta näeb.

Äkitselt vaarub Lily aknast eemale. Ta laseb ruloo lahti. See plakatab kinni. Hirmutasin teda. Instinktiivselt tõusevad ta käed enesekaitseks, nagu tahaks mind lüüa.

Tõmbun tagasi ning kummardun, et mitte pihta saada. „Kuule, Rocky,“ ütlen tema kätest kinni võttes.

Lily käed jäävad õhku paigale.

„Kurat, vabandust,“ ütleb ta, mõistes, kui lähedal ta löögile oli. See teadmine jahmatab meid mõlemat.

„Mis see oli?“ küsin Lily käsi õrnalt langetades. Tavaliselt Lily ei ole nii närviline. Ma pole tema juures kunagi sellist reageeringut näinud.

Ta vastab: „Ma ei teadnud, et see olid sina.“

„Keda sina siis arvasid olevat?“ küsin nalja pärast. Tema ja mina oleme siin ainsad inimesed.

Lily ei vasta kohe. Selle asemel ütleb ta: „Ma ei kuulnud, kui sa trepist üles tulid. Arvasin, et oled ikka veel all.“

See ei selgita seda.

„Mida sa vaatad?“ küsin jälle temast mööda aknast välja vaadates.

„Arvasin, et kuulsin midagi väljas,“ ütles ta.

„Näiteks mida?“

Ta ütleb, et ei tea. Lihtsalt midagi. Seisame vaikides, kuulatades. Algul on vaikne, siis aga kuulen kusagilt väljast kostvaid laste hääli. Nad naeravad ning veiderdavad jälle raja peal. See pole esimene kord. Nad ei tee kunagi midagi liiga hullu, kuigi oleme leidnud sigaretiotsi ja tühje alkoholipudeleid. Ma ei vihasta sellepärast. Olin ka kunagi rumal teismeline. Tegin hullematki.

Lähen voodi juurde. Tõmban tekid kõrvale. „Lihtsalt lollid jõmpsikad, Lily. Pole midagi karta. Tule voodisse,“ ütlen, aga kui ta pöördub akna juurest eemale ning end koos minuga linade vahele libistab, tajun Lily kõhklust. Ta ei usu seda.